

O epistolă a dragostei

11 iunie 2004

Evelyn Mangîru

Expeditor: Pavel, și nu numai, dar în special Pavel – „întemnițat al lui Isus Hristos” în Roma.

Destinatar: Filimon, și nu numai, dar în special Filimon – „tovarășul de lucru” al lui Pavel, aflat în Colose.

Sol: Onisim.

Cuprins: Nu are decât un capitol. Chestiunea abordată este simplă ca „bună ziua”: Onisim, robul lui Filimon, îl jefuiește pe stăpânul său și apoi dă bir cu fugiții. Ajunge la Roma, unde îl cunoaște pe Pavel. Apostolului i se face milă de el și îl ajută în situația disperată în care se găsea în acele momente. Nu cunoaștem detalii despre cum s-a înfiripat relația frățească dintre apostol și Onisim sau ce cuvinte a folosit Pavel pentru a-i vorbi fugarului despre casa lui din cer și originea lui împărătească. Cert este că Onisim a primit Cuvântul în inimă și de atunci a arătat un atașament sincer față de lucrarea evangheliei. Schimbarea în viața lui a fost radicală și acum era dispus să își îndeplinească datoria de a merge înapoi la stăpânul său. Dar Pavel nu îl lasă să plece cu mâna goală. Îi dă o epistolă pentru Filimon. Scurtă de tot – doar un capitol. Dar ce capitol! Citiți-l sau recitiți-l!

Această epistolă impresionează prin expresia puternică a dragostei care transpare din limbajul extrem de simplu. Pavel nu abordează aici subiecte teologice complexe, cum o face în alte epistole. Nu ne vorbește despre Lege, despre cele două legăminte, despre învierea morților... El ne vorbește, indirect, despre ceea ce stă la baza întregii teologii autentice – dragostea. Exprimarea este naturală, nemăsurată în timp de reacție, cuvintele curg de la sine, dezvăluind caracterul deosebit al relației pe care o crează evanghelia între oamenii care o primesc.

De unde atâta curtoazie? De unde atâtea cuvinte de apreciere și respect? De unde atâta bucurie? De unde atâta agape în relația Pavel – Onisim – Filimon? Ce îi unea pe acești oameni (și nu numai pe ei)?

Relația extraordinară dintre ei era rodul relației fiecăruia cu Dumnezeu. Ei cunoscuseră personal dragostea nestrămutată, necondiționată a Tatălui. Gustaseră din apa vie și îi apreciaseră gustul. Priviseră la Hristos și fuseseră schimbați. Lumina Cuvântului arătase fiecăruia dintre ei ce se poate ascunde în ungherele inimii – vrăjmășia, păcatul, înclinațiile, predispozițiile... În fața Celui Sfânt toți erau la fel de vinovați – nici unul mai puțin; doar fiecare mai mult decât toți ceilalți. Iertarea însă îi îmbrățișase definitiv și știau că nu mai sunt din lumea aceasta. Cetățenia lor era în ceruri. Erau toți frați în Hristos, copiii Tatălui, moștenitori prin făgăduință, ostași în

aceeași armată, prieteni ai Prietenului lor. Sabia cu două tăișuri tăiase legăturile robiei și Domnul lucra în ei și voința și înfăptuirea. Legea nu-i mai privea rece de pe chipul pietrei. Marele Medic le-o scrisese în inimile de carne transplantate. Ea le curgea acum prin vene și le înviora sufletul. Legea Dumnezeului lor era în inimile lor și nu li se clătinau pașii.

Toate acestea și tot ce însemna viața lor în Hristos îi făcuseră să vorbească aceeași limbă. Pavel știa cui îi scria.

„Bunul meu prieten, Filimon, vei înțelege, vei ști despre ce vorbesc. Iertarea... Da, altfel nu se poate. Altfel nu mai știm cum. Doar iertarea și dragostea. Poate cu ceva timp în urmă ar fi fost pedeapsa – bine meritată. Dar acum, de ce pedeapsă, când am aflat cu toții ceva mult mai bun? De ce poruncă? Mai degrabă o rugăminte... în numele dragostei, pentru că am auzit despre credința pe care o ai în Domnul Isus și dragostea față de toți sfinții... Ți-l trimit înapoi, pe el, inima mea. Aș fi dorit să-l țin la mine, ca să-mi slujească în locul tău cât sunt în lanțuri pentru evanghelie. Dar n-am vrut să fac nimic fără învoirea ta, pentru ca binele pe care mi-l faci, să nu fie silit, ci de bună voie. Tu știi. Așa am văzut noi la Tata și așa am învățat de la El – binele să nu fie silit... Tocmai ca să-l ai pentru veșnicie... Pe el, pe Onisim. Dar nu ca pe un rob, ci mult mai presus decât pe un rob: ca pe un frate prea iubit. Am învățat tot de la Tata: mult mai presus decât un rob – frate. Primește-l ca pe mine însumi. În Hristos suntem una. Vreo datorie? Plătesc eu. Da, frate, fă-mi binele acesta în Domnul, și înviorază-mi inima în Hristos! Am încredere în tine și știu că vei face chiar mai mult decât îți zic. Mai mult. Tata ne-a învățat să nu măsurăm binele. Întotdeauna, mai mult... Și nici dragostea. Întotdeauna mai adâncă... Nici nu mai putem altfel. Nu-i așa, Filimon?”

Jos de tot, cu litere mici, un post scriptum imaginar, dar bine ancorat în realitate: „Sper că între timp nu te-ai mutat în Laodicea, după obiceiul vremii. Dacă da, trag totuși nădejde că solul te va găsi în cetatea în care nimeni nu răspunde la ușă. Trezește-te, frate, și hai acasă la Tata!”

***